

פיליפ לארקין

תשעה שירים

אמא, קיץ, אני

אמי, שְׂרַעְמִים הֵם בְּשִׁבִּילָהּ אוֹיְבִים
 מְרִימָה כָּל יוֹם קִיץ וּמַנְעֵרַת
 אוֹתוֹ בְּחִשְׁדָּנוֹת, שְׂמָא אוֹרְבִים
 בוֹ נְחִילִים שֶׁל עֲנָנִים שְׁחָרִים;
 אַךְ כְּשִׁחְמִימוֹת אוֹגוֹסְט נִשְׁבְּרַת
 וּמִתְחִילִים גְּשָׁמִים, וּכְפּוֹר פְּרִיךָ מְחַדֵּד
 אָוִיר עֲזוּב־מְצוּפּוֹרִים,
 מִבֶּטֶט הַקִּיץ הַמְדַאָּג שְׁלָה נוֹדֵד.

וְאֲנִי בְּנֵה, יְלִיד־קִיץ וּלְיָמִים
 אוֹהֵב־קִיץ, מְאֹז־וּמַעוֹלָם
 חָשׁ הַקֶּלֶה אַחֲרֵי שֶׁהָעֵלִים נִעְלָמִים;
 לְעֵתִים קְרוֹבוֹת מְדֵי יְמֵי הַקִּיץ מְזַכְּרִים
 תְּמוֹנוֹת שֶׁל אֲשֶׁר מְשַׁלֵּם
 שְׂאִינִי יָכֹל לַעֲמֹד נִגְדָּן: עָלֵי לְחֻכּוֹת לְיָמִים
 פְּחוֹת עֲזִים, פְּחוֹת עֲשִׁירִים, פְּחוֹת בְּהִירִים:
 יָמִים שֶׁל סֵתוֹ, יוֹתֵר הוֹלְמִים.

אוגוסט 1953

הליכה

עָרַב בָּא לָרֶדֶת
עַל הַשָּׁרוֹת, עוֹד לֹא נִרְאָה כְּמוֹתוֹ,
אֵינוֹ מִדְּלִיק שׁוֹם מְנוֹרָה.

מִשֵּׁי מִמְרַחֵק, אֶךְ בְּהַמְשָׁכוֹ
עַל הַכְּרֵפִים וְעַל הַחֲזוּה
אֵינוֹ מִבִּיא שׁוֹם נְחָמָה.

לָאֵן נֶעְלַם הָעֵץ שְׁמִסְמֵר
אָרֶץ לְשָׁמַיִם? מַה זֶה תַּחַת כַּפּוֹתַי,
שְׂאִינִי יִכַּל לְהַרְגִישׁ?

מַה מְכַבֵּיד אֶת יָדֵי מָטָה?

(?) 1946 פברואר

חלונות גבוהים

כְּשֶׁאֲנִי רוֹאָה בְּחוּר וּבְחוּרָה
וּמִנְחָשׁ שֶׁהוּא דוֹפֵק אוֹתָהּ וְהִיא
לוֹקַחַת גְּלוּלוֹת אוֹ שְׂמָה דִיאֶפְרָגְמָה,
אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁזָה גֵן-עֶדֶן

שְׁכַל הַזְּקָנִים חָלְמוּ עָלָיו כֹּל חַיִּיהֶם –
הַנְּדָרִים וְהַמְחֻוֹת נִדְחָקִים הַצָּדָה
כְּמוֹ קוּמְבִין שְׁעֵבֵר זְמַנּוֹ,
וְכָל הַצְּעִירִים מְחַלְקִים בְּמוֹרֵד הַמַּגְלֵשָׁה הָאֲרָכָה

אֶל הָאִשָּׁר, לְאִין-קֵץ. אֲנִי תוֹהָה אִם
מִישֶׁהוּ הַסֵּתֶכֶל עָלַי, לְפָנַי אֲרַכְּעִים שָׁנָה,
וְחָשֵׁב, בְּטַח אֱלֹהֵי חַיִּים;

לֹא עוֹד אֱלֹהִים אוֹ לְהִזְיַע בְּחֶשֶׁךְ
בְּגִלְלַת הַגִּיהֶנֶם וְכָל זֶה, כְּבָר לֹא צָרִיךְ
לְהִסְתִּיר מֶה חוֹשְׁבִים עַל הַכְּמֹר. הוּא

והכנופיה שלו יחליקו במורד המגלשה הארבה
 כמו צפורים מזדינות. ומיד

במקום מלים באה המחשבה על חלונות גבוהים:
 זוגית למודת־שמש,
 ומעבר לה, אור כחל עמק, מראה
 לא כלום והוא בלא מקום והוא ללא קץ.

12 בפברואר 1967

השוטים הזקנים

מה הם חושבים, השוטים הזקנים,
 מה הפך אותם לזה? האם הם מניחים
 שככה הם יותר מענינים
 בפה שמוט ומריר בשתן של עצמם לא מצליחים לזכור
 מי התקשר הבקר? או שלדעתם הם רק צריכים
 לרצות והכל יחזור אחורה לימים שרקדו כל הלילה או הלכו לחתונה
 שלהם, או הכתיפו נשק איזה בקר בקר?
 או שהם מדמינים שבעצם כלום לא השתנה,
 ושמאז־ומעולם התנהגו כאלו היו שכורים או נכים,
 או בלו ימים בחלומות שטוחים נמשכים,
 עוקבים אחר האור הנע?
 ואם הם לא חושבים כך (אי־אפשר שהם חושבים כך), שתיקתם משנה:
 למה הם לא צורחים?

במות אתה מתפרק: החלקים שהיו אתה
 מאיצים הלאה זה מזה, לתמיד
 באין מי שיראה. אמת, זאת רק מיתה:
 כבר היינו שם, אבל אז משהו עמד להשלים,
 מתערבל במאמץ סגלי ומתמיד
 עד הפתחו של פרח אלף העלים
 של היותנו כאן. בפעם הבאה כבר לא תוכל להעמיד פנים
 שמהו אחר עתיד לבוא. ואלה הסימנים הראשונים:

לא לדעת איך, לא לשמע מי, אין עוד כח לבררות.
 מסתכלים עליהם ורואים שהם הולכים על זה:
 שער אפר, ידי קרפדה, פרוץ שזיף מיבש שורות-שורות -
 איך הם יכולים להתעלם מזה?

אולי להיות זקן פרושו חדרים מוארים
 בתוך ראשך, ובתוכם אנשים, עושים מה שעושים.
 אנשים שאתה מכיר, אף ששמותיהם אינם זכורים
 לך ממש. כל אחד מהם עומם, חולף
 כמו אבדן מושב משכחה, פונה מדלת מפרת,
 מניח מנורה במקומה, מחיך מאיזו מדרגה, שולף
 ספר מכר מן המדף; או לפעמים החדרים
 לבדם, כסאות ואח בוערת,
 השיח נשוכה-הרוח בחלון, או ירדות קלושה שצירה
 השמש על הקיר איזה ערב בודד עצור-מגשם של אמצע קיץ. שם הם גרים:
 לא כאן ועכשו, אלא היכן שפעם הכל קרה.
 בגלל זה הם מעוררים

רשם של העדר הלום, מנסים להיות שם
 בעודם כאן. כי החדרים מתרחקים והולכים, מניחים
 אחריהם קר לא-מסגל, בליה מתמדת
 של נשימה נעצרת, וגחנינתם בתחתיות
 של צוק הכליון, השוטים הזקנים, לעולם אינם נדרכים
 לחוש עד כמה הוא קרוב. מן הסתם זה מה שמחזיק אותם שקטים:
 הפסגה המלונה את מבטנו בכל אשר נפנה להיות
 להם היא אדמה עולה. האם לעולם אינם קולטים
 מה גורר אותם אחורה, ואיך זה יגמר? לא בלילה?
 לא כשבאים הזרים? לעולם, אף לא פעם יחידה
 בכל מהלכה של הילדות האימה ההפוכה? טוב.
 עוד נדע.

12 בינואר 1973

שירת בוקר

עוֹבֵד כָּל הַיּוֹם, גּוֹמֵר אֶת הַלַּיְלָה חֲצִי־שְׁכוֹר.
 מְקִיץ בְּאַרְבַּע לְאַפְלָה דוֹמָמַת, אֲנִי בּוֹהֵה.
 בְּשׁוּלֵי הַיַּלְוֹן יֵאָחֵז בְּבוֹא הַעֵת הָאוֹר.
 עַד אִזּוֹ מָה יֵשׁ שָׁם בְּאַמַּת אֲנִי רוֹאֵה:
 מוֹת לֹא־נִלְאַה, קָרוֹב יוֹתֵר בְּיוֹם אֶחָד
 עוֹקֵר כָּל מַחְשָׁבָה מִלְבָּד
 אֵיךְ וְאֵיפֹה וּמַתִּי אֲנִי אָמוֹת.
 חֲקִירָה עֲקָרָה: וּבְכָל זֹאת הַפֶּחַד
 לָמוֹת, וְלֵהִיּוֹת מֵת
 שָׁב וּמְצַמִּית בְּעוֹד הַבֶּזֶק.

הַמַּחְשָׁבָה מְתְרוֹקֶנֶת מוֹל הַבְּהֵק. לֹא מִחְרָטָה -
 טוֹב שְׁלֹא נַעֲשֶׂה, אֶהְבֶּה שְׁלֹא נִתְנָה, זְמַן בְּלָה
 בְּלֹא שְׁמוּשׁ - וְלֹא מְאֻמְלָלוֹתָה
 שֶׁל הַצְּטֻרְכוֹת לְשִׁהוֹת כֹּה אֲרַכָּה לְשֵׁם גְּמִילָה
 שֶׁל חַיִּים יְחִידִים מֵהֶתְחַלְוֹתֵיהֶם הַטּוֹעוֹת, טְפוֹס שְׁלֹא נִשְׁלָם
 אֲלֵא מִן הַרִיקוֹת הַמְשַׁתְּרַעַת לְעוֹלָם,
 הַכְּלִיזוֹן אֲלֵיו אָנוּ הוֹלְכִים בְּבִטְחוֹן
 וּכְבוֹ נֹאבֵד תְּמִיד. לֹא לֵהִיּוֹת כְּאֵן,
 לֹא לֵהִיּוֹת בְּשׁוּם מְקוֹם,
 עוֹד מְעַט; אֵינְךָ יוֹתֵר נוֹרָא, אֵינְךָ יוֹתֵר נְכוֹן.

זֹאת דֶּרֶךְ מִיחְדָּת לְפֶחַד; אֶתְּהָ נוֹאֵשׁ
 מִתְחַבְּלוֹת. הַדָּת,
 מִחֲזֹמֵר אֲכוּל־עֵשׂ,
 נוֹצְרָה לְהַעֲמִיד פָּנִים שְׁלֹא נָמוֹת, עֲדָת
 מִתְחַכְּמִים נִפְחוּ לָנוּ אֶת הַשֶּׁכֶל עִם "יְצוּרִים
 רְצִינְלִיִּים אֵינָם פּוֹחֲדִים מִמָּה שְׁלֹא יְחוּשׁוּ בּוֹ", עוֹרִים
 לְכַךְ שֶׁזֶה שְׁאֵנוּ פּוֹחֲדִים מִפְּנֵיו - לֹא מֵרָאָה לֹא קוֹל לֹא מִשָּׁב,
 לֹא מִגַּע אוֹ טַעַם אוֹ רִיחַ, אֵינְךָ עִם מָה לְחַשֵּׁב
 אֵינְךָ עִם מָה לְהִתְקַשֵּׁר מֵה לְאַהֲבָה,
 הַרְדָּמָה שְׁמִמְנָה דְּבַר אֵינּוּ שָׁב.

וְכֵן זֶה נִשְׁאַר בְּשׁוּלֵי הָרְאִיָּה,
 כְּתָם קָטָן מְטֻשָּׁשׁ, כְּפֹר מִתְעַרָּה
 בְּעוֹרְקִים מֵאֵט כֹּל דְּחַף עַד דְּחִיָּה.
 רֵב הַדְּבָרִים עֲשׂוּיִים לֹא לְקִרוֹת לְעוֹלָם: זֶה יִקְרָה,
 וְהַהֲפָרָה בְּכֵן מִשְׁתּוֹלְלֵת
 בְּכַבְשָׁנָה בְּכֹל עֵת שֶׁנִּשְׁלֵלֵת
 מֵאֲתָנוּ חֲבֵרְתָם שֶׁל אֲנָשִׁים אוֹ מִשְׁקָאוֹת. הָאִמֶץ יִפֶּה
 רַק לְהִשְׁקִיט פְּחָדָם שֶׁל אַחֲרִים. לֵב שֶׁל גֶּבֶר
 אֵינוֹ פּוֹטֵר מִקְבֵּר.
 הַמּוֹת אֵינוֹ מִבְּדִיל עֲמִידָה שֶׁל כְּבוֹד מִבְּכִי רִפְּהָ.

לְאֵט מִתְחַזֵּק הָאוֹר, וְהַחֲדָר לּוֹבֵשׁ צוּרָה.
 זֶה עוֹמֵד מוֹל הַעֵינַיִם כְּמוֹ אֲרוֹן, מֵה שְׁאֲנוּ יוֹדְעִים,
 יִדְעֵנוּ מֵעוֹלָם, מֵאִין בְּרָרָה
 לְלֹא הַשְׁלָמָה. אַחַד הַצְּדָדִים
 יֵאָלֵץ לְפָרֵשׁ. בִּינְתִים מְכַשִּׁירֵי טְלָפוֹן נִדְרָכִים לְטֻרְטֵר
 בְּמִשְׁרָדִים נְעוּלִים, וּסְבֵךְ עוֹלָם שְׁכוֹר וְלֹא־מְרַגֵּשׁ עוֹמֵד לְהִתְעוֹרֵר.
 הַשְּׂמִים לְבָנִים כְּמוֹ חֲמֵר, לְלֹא שְׂמֵשׁ.
 עוֹד נוֹתֵרָה עֲבוּדָה מֵאֲמֵשׁ.
 דְּנִרִים כְּמוֹ רוֹפְאִים עוֹבְרִים מִדְּלֵת לְדְלֵת.

29 בנובמבר 1977

הדבר הראשון

הַדְּבָר הָרְאִשׁוֹן שֶׁהִכָּה בִּי
 בְּפִכְחוֹן מוֹחֵץ:
 הַזְּמַן הוּא הַד גְּרִוֵּן
 בְּעֵצָם עֵץ.

1944-1943

למה חלמתי עלייך אמש?

לָמָּה חִלְמָתִי עָלֶיךָ אֶמֶשׁ?
עֲכָשׁוּ הַבֶּקֶר מְסַלֵּק שְׁעַר מִמְצַח שְׁמֶשׁ
אֶפְרָה, וְזִכְרוֹנוֹת טוֹפְחִים עַל פְּנֵי הַבַּיִת כְּמוֹ סְטִירוֹת:
שְׁעוֹן עַל מְרַפֵּק, אֲנִי בּוֹהֵה בְּעַרְפֶּל חוֹר
מִבְּעַד לַחֲלוֹן.

דְּבָרִים רַבִּים כָּל כֶּךָ שְׁדַמְיִתִי לְשִׁכְחָה, לוֹתֵר
חוֹזְרִים אֵלַי בְּכָאֵב מוֹזֵר יוֹתֵר:
כְּמוֹ מִכְתָּבִים מְמַעֲנִים לְמִישֶׁהוּ
שְׁעֹזֵב אֶת הַבַּיִת לְפָנָי שָׁנִים רְבוֹת.

1939

ובכל זאת

וּבְכָל זֹאת – אֶבֶל אַחֲרֵי הַמּוֹת אֵין עוֹד "וּבְכָל זֹאת".
עֲכָשׁוּ, מִשֶּׁהִשְׁגַּחְנוּ עַל מוֹתֵךְ וְדֹאגְנוּ לְשִׁרְפֶתְךָ
אֵינִי יָכֹל לְעַרְךָ אֶת "מִשְׁנֶתְךָ"
כְּדֶרֶךְ שְׁסִדְרִיתִי אֶת שְׁלַחְנֶךָ וְצִינֶתִי
בְּלוֹחַ הַשָּׁנָה יָמִים שְׁלֹא תִרְאֶה.
"הַמּוֹת לֹא נוֹגַע בְּנוּ, " נוֹעֲזֶת לוֹמֵר
בְּקֶר אֶחָד בְּחָצֵר וּבֹא כְּחֶתֶךָ מֵר
הַפְּחָד, צָעִיר וְחֲשָׂאֵי הַכָּה
בִּי שָׁרֵשׁ וְכָה
וְכָה, בְּרְבוֹת יָמִים רִיקִים,
הוּא כְּבָר מְגִיעַ לְפָרְקוֹ. וּבְכָל זֹאת – כִּי
בְּחַיִּים עוֹד יֵשׁ "וּבְכָל זֹאת" –
מָה יֵשׁ לִי לְקוֹנוֹת, מְלַבֵּד זֶה שְׁצַדְקָתְךָ?

כסף

מדי פעם, הכסף פונה אלי בתוכחה מרה:
 למה אתה נותן לי להרקב במגרה?
 אני כל הסקס שלא היה לך, כל ההנאות
 שיהיו שלך במחי כמה המחאות.

אז אני מסתכל על אחרים, מה הם עושים עם השטרות:
 מה שבטוח, הם לא שומרים במגרות.
 כבר יש להם עוד בית, עוד מכונית, עוד אשה:
 כסף זה חיים, זאת ההרגשה.

כסף וחיים, שלובי-זרוע, בפרהסייה:
 אל תדחה את נעורידך עד צאתך לפנסיה.
 ואיך שלא תשחק עם המשפחת
 מה שישאר יספיק בקשי לתספרת.

אני שומע את הכסף שר. זה כמו להתבונן מחלונות
 ארזים למטה, אל עיר שדה: השכונות,
 השכונים, התעלה, הפנסיות עם העצוב
 המציץ להשתגע בשמש השוקעת. כל כך עצוב.

19 בפברואר 1973

מאנגלית עודד וולקשטיין